

בעניין: **עמותת אל-חאק**
רח' ראשי, רמאללה (ליד דיר אל-לאטין)

ע"י ב"כ עו"ד מנאל חזאן (מ.ר. 28878) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737) ו/או חוה מטרס – עירון (מ.ר. 35174)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעת

- נ ג ד -

מדינת ישראל - משרד הבטחון
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רחוב עוזי חסון 4, ירושלים 94152
טל: 02-6208177; פקס: 02-6222385

הנתבעת

מהות התביעה: כספית - נזיקין, נזקי רכוש
סכום התביעה: 126,875 ש"ח

כ ת ב ת ב י ע ה

מהות התביעה – נזקי רכוש:

1. חיילי צה"ל נכנסו שלא כדין למשרדי עמותת אל-חאק, (להלן: **התובעת**), ארגון זכויות אדם, והשחיתו רכוש. במהלך פלישתם לקחו הכוחות שלא כדין דיסק קשיח, מחשב נייד חדש, מצלמת וידאו דיגיטאלית חדשה, וגרמו נזק רב למבנה ולריהוט המשרדי.
2. חרף הפנייה של ב"כ התובעת מיידית ללשכת היועמ"ש בגדה, כעבור שעה וחצי בלבד מהאירוע, בבקשה לפנות את המשרדים, לשמור על הרכוש ולכבד את מעמדה של התובעת כארגון סיוע, כמשמעותו באמנות בינלאומיות, לא נעשה דבר מצד הנ"ל על מנת למנוע את הנזקים שיפורטו בתביעה, לא חקרה את האירוע ולא מיצתה את הדין עם הפוגעים.
3. עניינה של תביעה זו בפגיעה שלא כדין ושלא לצורך ברכושה של התובעת, במעמדה כארגון סיוע מוגן, בזכותה לפיצוי בגין פגיעות אלה, ובחשיבות של מיצוי הדין עם האחראים לפגיעות.

הצדדים לתביעה :

התובעת

4. התובעת הינה עמותה פלסטינית לזכויות אדם, שמושבה בעיר רמאללה, והינה חברה בוועד המשפטנים הבינלאומי מז'נבה, ובעלת מעמד רשמי בפורומים של ארגון האו"ם. העמותה, שנוסדה בשנת 1979 על ידי עורכי דין פלסטינים, שמה לה למטרה לחנך לערכים של שלטון החוק וכיבוד זכויות אדם, וביסוס ערכים של צדק חברתי הנסמכים על החוק הבינלאומי, אמנות בינלאומיות וכיו"ב.
5. בתור שכזאת, מעניקה העמותה שירותי סיוע לאוכלוסייה הפלסטינית, ובין השאר שירותי ייעוץ וייצוג משפטיים לפונים אליה, על ידי עורכי דין מטעמה, וכן מתעדת הפרות של זכויות אדם ורמיסת שלטון החוק בדוחות שמופצים בציבור.
6. בכל זמן רלוונטי לתביעה, החזיקה התובעת משרדים ברחוב הראשי ברמאללה, ליד "דיר א-לטין", אליהם פלשו שלוחי הנתבעת באירוע נשוא תביעה זו וגרמו במעשיהם ו/או במחדליהם לנזקים המתוארים בתביעה.

הנתבעת

7. הנתבעת, מדינת ישראל, הייתה בכל זמן רלוונטי לאירוע נשוא התביעה אחראית על פעילויות חיילי צה"ל הפועלים בגדה המערבית בכלל ואשר פעלו בעיר רמאללה בזמנים הרלוונטיים לתביעה זו, בפרט, ואשר במעשיהם ובמחדליהם גרמו לנזקים נשוא תביעה זו. שמות החיילים שהיו מעורבים באירוע וזהותם אינם בידי הנתבעת, והנתבעת נקראת לחשוף את שמותיהם וזהותם של החיילים.

תיאור האירוע

8. בשעות הלילה המאוחרות של 31.3.2002 (כחצי שעה אחרי חצות), נכנסו חיילי צה"ל למשרדי עמותת אל-חאק ברמאללה, ושהו בהם.
9. הכוחות עזבו את המשרדים כעבור זמן בלתי ידוע לתובעת, והותירו את הכניסה הראשית למשרד פרוצה.
10. הכוחות שבו ונכנסו למשרדים פעמיים נוספות, באותו לילה וביום שלמחרת, למרות פניות התובעת ללשכת היועמ"ש ולפרקליטות המדינה, כפי שיפורט, ועדכונם במהות המשרדים והמתרחש בהם.
11. בשלב כלשהו במהלך שהותם במשרדים, לקחו הכוחות את הכונן הקשיח של אחד ממחשבי התובעת, מחשב נייד חדש, מצלמת וידאו דיגיטאלית חדשה.

12. נוסף על האמור לעיל, גרמו הכוחות נזקים למבנה, ובהם, שבירת חלונות הזכוכית. הכוחות פוצצו את הדלת המחברת בין משרדי התובעת למשרד הסמוך בבניין, משרדי עמותת "מתין", והותירו גם כניסה זו למשרדי התובעת פרוצה במהלך שהותם ולאחר עזיבתם.

13. כמו כן, חיטטו החיילים בתיקים שהיו במשרד, בהם תיקי לקוחות עליהם חל חיסיון עורך דין-לקוח, אם כי לא לקחו מסמכים מתוכם, גרמו נזק לספריית התובעת, שמכילה ספרים משפטיים ודוחות העמותה, בכך שהרסו את הקטלוג הידני של הספרים, ופוצצו את הדלת לספרייה, הכול שלא כדין.

14. למרות פניות חוזרות ונשנות של התובעת בזמן אמת, על ידי באי כוחה, לא התירו רשויות המדינה הרלוונטיות את כניסתו של מי מעובדי התובעת ו/או נציגיה במשך ימים, על מנת לנעול את המשרדים, על מנת להבטיח שלא יאונה נזק למשרד ולתכולתו הרגישה, או להוציא מתוכם כל חומר רגיש עליו חל חיסיון עורך דין לקוח.

15. בשלב זה יצוין עוד, כי בכל עת רלוונטית לתביעה הייתה העיר רמאללה נתונה בעוצר אותו הטילה הנתבעת באמצעות שלוחיה, ולא ניתן היה לצאת לרחובות או לנוע בהם בלא היתר מאת הנתבעת ו/או שלוחיה.

16. המשרדים נותרו פרוצים במשך ימים אחדים, עד להסרת העוצר ויציאת הכוחות מהבניין, או אז התאפשר לעובדי התובעת והנהלתה לבקר במקום ולעמוד על הנזקים וההרס ולאומדם.

השתלשלות העניינים

אירועי יום 31.3.2002 -

17. כשעה וחצי ממועד הפלישה ומיד עם היוודע הדבר, פנו פרקליטי המוקד להגנת הפרט טלפונית בשם התובעת ליועמ"ש הגדה המערבית, לפרקליטות המדינה ולרשויות הצבא הרלוונטיות, הסבירו על מהותה של העמותה, החשיבות של הגנה על רכושה ובמיוחד על כל המסמכים המשפטיים עליהם חל חיסיון עורך דין לקוח, ושמירה על ייחודה של העמותה כארגון סיוע וזכויות אדם ועל מעמדה כארגון הזכאי להגנה מיוחדת על פי סעיף 142 לאמנת ז'נבה הרביעית.

18. תגובת המינהל האזרחי הראשונית ניתנה טלפונית, כשעתיים לאחר ההודעה הראשונה, בזו הלשון - "הכניסה למשרדים הייתה בטעות, שכן הכוחות נכנסו גם לבנק בטעות, אך הכוחות יצאו מהמשרדים והחזירו הכול למקום והתנצלו".

19. בשעה 03:15 בבוקר פנה המוקד להגנת הפרט בכתב למפקד אוגדת איו"ש, תא"ל גרשון יצחק, בתלונה על האירוע וכן בבקשה כי הכוחות יפנו את המשרד, יחזירו את הרכוש שהוחרם, ישמרו על המסמכים החסויים ויאפשרו למי מעובדי המשרד לנעול אותו. העתקים מהמכתב נשלחו במקביל לפרקליטות המדינה ולשכת יועמ"ש גדמ"ע.

העתק מצ"ב ומסומן א'.

20. בשעה 04:00 לפנות בוקר מסר עוזר היועמ"ש, עיסאם, לבקשת התובעת, כי לא ניתן להתיר למי מעובדי התובעת להגיע למשרדים ולנעול אותם, וכי הדבר לא יתאפשר במהלך השעות הקרובות. כמו כן, ענה כי למרות שידועה מהות העמותה, אין לדעת אם הכוחות מתכוונים לחזור למשרדים או לא.

21. על מנת למצות את כל האפשרויות להגן על המשרדים ותכולתם, ובכך להקטין את נזקיה, פנתה התובעת לנציגי הצלב האדום בבקשה כי ייגשו למשרדים. אך תגובתם הייתה כי לא ניתן לעשות כן בלא היתר מאת הנתבעת, שכן קיים עוצר בעיר והמצב ברחובות מסוכן.

22. רק בסביבות השעה 07:30 בבוקר הגיעו נציגי הצלב האדום לאזור, אך לא התאפשר להם להיכנס לבניין בו שוכנים המשרדים, ו/או לעמוד על הנזקים במשרד.

23. בשעה 12:00 בצהרי היום פנתה התובעת שוב ללשכת יועמ"ש הגדה המערבית באמצעות פרקליטיה, וביקשה שוב שעובד שלה יגיע למשרדים.

24. בשעה 15:30 נמסר מלשכת היועמ"ש, כי לאחר בירור מול האוגדה, הרי שלא ניתן לאפשר הגעה למשרד וכי הדבר לא יתאפשר גם במהלך הימים הקרובים.

25. בשעה 19:20 נודע לאחד מעובדי התובעת כי החיילים נכנסו שוב לבניין.

אירועי יום 1.4.2002 -

26. בשעה 11:25 התקבלה גרסת היועמ"ש לפיה היה זה כוח של הנח"ל שנכנס לבניין וכי הכניסה הייתה למטרות של חיפוש מבוקשים. וכי החיילים התמקמו במקום.

27. בשעה 13:00 שלח ב"כ התובעת מכתב שני הממוען למחלקת בג"צ בפרקליטות המדינה, ובו התרעה על כניסתם מחדש של החיילים למשרדים, וחזרה על הדרישות כי הכוחות יפנו את המשרדים, ישמרו על תכולתם ועל מעמדו של הארגון וכן לאפשר הגעתו של עובד המשרד על מנת לנעול את המשרדים, ובכך למנוע נזק והישנות המקרה שמבוקשים ייכנסו לבניין, באם אכן כך אירע. העתקים מהמכתב נשלחו למפקד האוגדה וללשכת היועמ"ש לגדה המערבית.

העתק המכתב מצ"ב ומסומן ב'.

28. בסביבות השעה 19:00 ביקש עוזר יועמ"ש גדמ"ע, סרן גיל לימון, לברר טלפונית פרטים על תלונת העמותה מול באי כוחה. הפרטים שביקש נמסרו במלואם ובהם זהות העובד אשר אמור להגיע למשרד, באם יותר לו הדבר.

אירועי יום 2.4.2002 -

29. העוצר מעל העיר רמאללה הוסר לחצי שעה, במהלכה התאפשר לעובד הארגון, בעל אזרחות אמריקאית שמתגורר בקרבת מקום, להגיע למשרדים. אז התגלה דבר הנזקים והגניבה, כפי

שהם מפורטים בהמשך. העובד גם הציל את מה שניתן היה להציל, ובין השאר את הכוננים הקשיחים של שאר המחשבים. אז התגלה גם כי הכוחות פרצו למשרדי העמותה הסמוכה, והותירו פתח בין משרדי התובעת למשרדים הסמוכים, בהם התמקמו, וכי הם משתמשים בטלפונים ובשירותים שבמשרדי התובעת.

אירועי יום 3.4.2002 -

30. בסביבות השעה 20:00 פנה ב"כ התובעת בכתב בשלישית למפקד האוגדה, לפרקליטות המדינה וליועמ"ש גדמ"ע, והתריע על הסכנה הנשקפת לתכולת המשרד ושלמותו מפריצת פתח נוסף בין משרדי התובעת למשרדי העמותה הסמוכים, והותרתו פתוח.

העתק מצ"ב ומסומן ג'.

אירועי יום 4.4.2003 -

31. התקבלה תשובה טלפונית מאת סגן רובי ציגלר, עוזר יועמ"ש גדמ"ע, לפיה הכניסה השנייה למשרדים הייתה לצרכי חיפוש מבוקשים, וכי מבררים את התלונה בדבר הרכוש שהוחרם.

32. מכתב ברוח דומה התקבל באותו יום.

העתק מצ"ב ומסומן ד'.

33. בתגובה נשלח מכתב תשובה מאת ב"כ התובעת.

העתק מצ"ב ומסומן ה'.

34. בעקבות פנייה מחודשת של ב"כ התובעת למעקב אחר בירור התלונה, מיום 7.5.2003, חזר סגן רובי ציגלר שוב על דבריו במכתבו האחרון. למעשה, עיון במכתב מלמד כי לא נערך בירור אמיתי של התלונה ואירועי הגניבה לא נחקרו.

העתק פנייתנו והתגובה מצורפים ומסומנים ו-ז, בהתאמה.

עילות התביעה

א. אחריות החיילים ושאר שלוחי המדינה:

גזל

35. התובעת תטען, כי גניבת המכשירים החשמליים ממשרדיה על ידי החיילים, כפי שיפורט בפרק הנזקם להלן, מהווה עוולת גזל כמשמעות מושג זה בסעיף 52 לפקודת הניזקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968 (להלן: **הפקודה**).

36. התובעת תטען, כי הנתבעת אחראית באחריות שילוחית כלפי התובעת בעוולה זו שבוצעה על ידי אנשים שתחת פיקוחה ו/או השגחתה ו/או פיקודה, בין היתר בכך שהורתה להם לעשות מעשים אלה ו/או שלא דאגה שמעשים אלה לא יתבצעו.

הפרת חובה חקוקה

37. התובעת תטען כי חיילי צה"ל הפרו חובות חקוקות שבדין ואשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנית התובעת, וכי הנזק נגרם עקב הפרת אותן חובות.

38. התובעת תטען כי בין היתר הופרו החובות החקוקות שבחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו (להלן: **חוק היסוד**), חוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955 (להלן: **חש"צ**).

39. ליתר פירוט, ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, תטען התובעת כי הופרו החובות שלהלן:

40. סעיפים 70 ו-74 לחש"צ האוסרים על גרימת נזק לרכוש ועל ביזה.

41. חוק העונשין, תשל"ז-1977, האוסר אף הוא על גניבה והיזק לרכוש.

42. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו מקנה בסעיפים 2 ו-3 הגנה על כבודו וקניינו של אדם.

43. סעיף 280 (1) לחוק העונשין המחייב כל עובד ציבור, לרבות חיילים, שלא לעשות מעשה שרירותי הפוגע לרעה בזכות הפרט, תוך שימוש לרעה בכוח הסמכות.

44. סעיף 286 לחוק העונשין האוסר על הפרת הוראת חיקוק במזיד.

45. אמנת ג'נבה הרביעית (1949), הקובעת בסעיף 53 את החובה לכבד נכסי מקרקעין ומיטלטלין של תושבים מקומיים.

46. אמנת ג'נבה הרביעית (1949), הקובעת בסעיף 142 את החובה לכבד את מעמדם של ארגוני סיוע ולאפשר את פעולתם הסדירה.

הסגת גבול במקרקעין ובמיטלטלין

47. כניסת החיילים לחלקי הבניין השונים וגרימת הנזקים לתכולת המשרדים, כאשר לא נמסרו צווים שמרשים ו/או מאשרים זאת, היו שלא כדין. המעשה הנ"ל מהווה הסגת גבול במקרקעין ובמיטלטלין, כמשמעות מושג זה בסעיפים 29 ו-31 לפקודה.

48. זאת ועוד, בתקופה הנ"ל ביצעו חיילי צה"ל הסגת גבול בבניין, בכך שהזיקו למקרקעין שלא כדין ע"י שגרמו הרס ונזקים לבניין ותכולתו וגנבו מכשירים חשמליים ואחרים מתוך הבניין, כמפורט בפרק הנזקים שבהמשך.

49. התובעת תטען, כי חובת הראיה שהמעשים הנ"ל של חיילי צה"ל היו כדון, מוטלת על הנתבעת כקבוע בסעיפים 30 ו-32 לפקודה.

רשלנות

50. התובעת תוסיף ותטען, כי האירועים הנ"ל ונזקיהם נגרמו בעקבות רשלנותם ו/או אדישותם ו/או הפרת חובות שבחוק, בין היתר של חיילי צה"ל, עובדי משרד הביטחון, עובדי לשכת היועמ"ש לגדה המערבית ואחרים, המתבטאים במעשים ו/או במחדלים הבאים, במצטבר ו/או בהשלמה, ובין היתר בכך ש:

51. למרות הפניות והתלונות של התובעת וב"כ, לא ביררו את המצב המשפטי לאשורו ולא נקפו אצבע להפסקת העוולות שפורטו לעיל.

52. חרגו מסמכותם ו/או פעלו בניגוד להוראות מטכ"ל ו/או צווי ו/או הנחיות צה"ל ו/או נהלי משרד הביטחון בכל מה שנוגע לתפיסת הבניין והמשרדים ובפרט לאיסור גזל וביזה.

53. התנהגו בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי רכושה של התובעת.

54. לא עשו כל שביכולתם של חיילים ו/או פקידים סבירים לעשות בכדי למנוע את האירועים ונזקיהם.

55. ביצעו פעולות שחיילים סבירים ונבונים לא היו עושים באותן נסיבות.

56. החיילים, מפקדיהם, לשכת המינהל האזרחי, לשכת היועמ"ש לגדה המערבית ואחרים, לא שעו לבקשות באי כוחה של התובעת שמי מהחיילים ינעל את המשרדים לבל יישארו פרוצים במשך ימים.

57. המפקדים ונציגי יועמ"ש גדמ"ע לא וידאו שהכוחות ישמרו על מעמדם המיוחד של המשרדים, על החיסיון החל על מסמכי העמותה השונים, ועל מעמדה של העמותה כארגון מוגן לפי המשפט הבינלאומי.

58. החיילים, המפקדים ונציגי היועמ"ש לגדמ"ע לא התירו את הגעתו של מי מעובדי התובעת לנעול את המשרדים ו/או להוציא מתוכם חפצים ודברים בעלי ערך.

אחריות הנתבעת

59. הנתבעת אחראית לכל הנזקים שנגרמו עקב פעולותיהם של חיילי צה"ל (ובכלל זה אנשי המינהל האזרחי ויועמ"ש גדמ"ע) ושל עובדי משרד הביטחון המפורטים לעיל, וזאת בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה ו/או אורגנים שלה.

רשלנות

60. התובעת תטען עוד כי הנזק שנגרם לתובעת בגניבת המכשירים, וכן הנזק שנגרם למשרדים ותכולתם במהלך הפלישה/התפיסה אשר בוצעה ע"י שלוחי הנתבעת, אירעו בשל רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או חוסר מיומנות ו/או הפרת חובה חקוקה של החיילים ו/או מי ממפקדיהם ו/או שולחיהם ו/או האחראים עליהם, אשר הנתבעת אחראית למעשיהם ו/או למחדליהם באופן ישיר מאחר ובין היתר, עשתה ו/או חדלה מלעשות את המעשים הבאים:

61. לא הנחתה או לא תדרכה כראוי את החיילים שהופקדו על רכוש האוכלוסייה האזרחית בשטחים הכבושים ובכללם התובעת, למרות שהייתה צריכה לעשות זאת.

62. לא הנחתה או לא תדרכה כראוי את החיילים בדבר חובותיהם לפי משפט הבינלאומי ההומניטארי, ובכלל זאת אמנת ז'נבה הרביעית.

63. איפשרה לחיילים לפגוע ברכוש התובעת.

64. לא פיקחה כראוי על האנשים הפועלים בשליחותה.

65. לא נקטה באמצעים מן הטיב ו/או מן ההיקף שנדרשו בנסיבות העניין לשם שמירת הבניין, תכולתו, רכוש התובעת ובכלל זאת המכשירים שנגנבו.

66. לא עשתה ו/או לא עשתה די לשם בירור תלונתה של התובעת בזמן עם תום האירוע.

67. התרשלה בבחירת החיילים אשר יבצעו את פעולות התפיסה.

68. התעלמה מתלונות קודמות על גרימת נזק וביזה וגזל במהלך פלישה, לא הפיקה את הלקחים המתבקשים ולא נקטה בצעדים נמרצים למניעת הישנותה.

69. הפרה כלפי התובעת חובות חקוקות - לרבות אלה המפורטות בכתב תביעה זה - שנועדו להגן עליה ועל רכושה.

70. פעלה, בין על דרך מעשה ובין על דרך מחדל, כפי שרשות ו/או שולחת ו/או מעבידה ו/או מעסיקה ו/או מדינה בשטח כבוש, לא הייתה פועלת בנסיבות העניין.

71. פעלה לא כפי ששומר חינוס ו/או שומר בשכר היה פועל בנסיבות העניין.

72. לא חקרה את תלונתה של התובעת ולא ביצעה את כל הפעולות המיידיות, אשר היו יכולות להביא לכדי מציאת האחראים הישירים לנזקי התובעת במהירות, ואף לאיתור הרכוש שנגנב, חרף הפניות בעת גילוי הנזקים, דבר שהיה יכול לחסוך את הנזקים שהצטברו.

73. צפתה או הייתה צריכה לצפות, שמחדליה יביאו לנזקי התובעת.

המדינה כ"שומרת"

74. התובעת תטען כי המדינה אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו למשרד וכן לגניבת המכשירים השייכים לתובעת, מאחר והם הופקדו אצל הנתבעת בתור שומרת כמשמעותו של מושג זה בחוק השומרים, תשכ"ז-1967, על כל המשמעויות המתבקשות מכך.

נזקי התובעת:

נזק ראייתי –

75. למרות פניות התובעת בזמן אמת ודיווחה על גניבת המכשירים, לא פעלה הנתבעת לבירור התלונה ולא פתחה בחקירת נסיבות האירוע. מעשיה אלה של הנתבעת, יש בהם זלזול בתובעת וברכוש ומהווים כשלעצמם רשלנות.

76. מעשיה ו/או מחדליה אלה של הנתבעת גרמו לתובעת נזק ראיתי שכן בירור התלונה מיד עם פניית התובעת, סמוך מאוד לאירוע, היה בו כדי לשפוך אור על נסיבות הגניבה, לחשוף את זהות החיילים ולהעמידם לדין על מעשיהם אלה, ואולי אף להחזיר את הרכוש שנגנב.

77. נזק זה מעביר את נטל השכנוע אל כתפי הנתבעת.

נזק בגין הגניבה והשחתת רכוש –

78. כתוצאה מהמעשים והמחדלים המתוארים בכתב התביעה, נגרמו לתובעת הנזקים שלהלן:

א.	מחשב נייד חדש -	\$ 3,200
ב.	מצלמת וידאו דיגיטאלית חדשה -	\$ 750
ג.	כונן קשיח של מחשב -	\$ 300
ד.	נזקים למבנה – זכויות שבורות, דלתות, נזקים לקירות ולריהוט	<u>\$ 19,500</u>
	סה"כ נזקים	\$ 23,750

מטרד ועגמת נפש –

79. זאת ועוד, תטען התובעת כי הינה זכאית לפיצוי בגין המטרד המרובה ועגמת הנפש אשר נגרמו כתוצאה ממעשיהם של החיילים, כמפורט להלן:

80. החיילים גרמו נזקים רבים לבניין.

81. החיילים הותירו מאחוריהם הרס רב במשרדי התובעת.

82. החיילים גרמו לתובעת ולעובדיה אבדן האפשרות לעבוד במשרדיהם, בכל תקופת השהות במשרדים ובתקופה שאחריה. עובדי התובעת נאלצו להשקיע שעות רבות בהחזרת הסדר למשרד ובבדיקה קפדנית של כל המסמכים והתיעוד שבמשרד.

83. החיילים השתמשו במשרדים בלא מסירת כל מסמך שיכשיר את הפלישה ו/או התפיסה ו/או השימוש במשרדים, או שייתן בטוחה כלשהי שעובדי התובעת יוכלו לחזור בקרוב ולעבוד.

84. בנוסף, נזקקו עובדי התובעת לתקופה של ארבעה חודשים על מנת לסדר מחדש את הקטלוג של הספרייה ולחזור ולהשתמש בספרייה.

85. על כן, התובעת מעמידה את תביעתה בשל נזקים אלה על סך של 20,000 ₪.

כללי:

86. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו.

87. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין ולחייבה לפצות את התובעת בגין הנזקים שנגרמו לה, לרבות שכר טרחת עורך דין ומע"מ כחוק בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

ירושלים, היום 29 לחודש יולי, 2004

מנאל חזאן, עו"ד
ב"כ התובעת

(ת.ש.17638)